

ЧУДНАТА МЕЛНИЦА

chitanka.info

Живяло на света момиче сираче. А животът на сирачетата се знае какъв е! Всеки ги хока и укорява, а добра дума никой не им казва.

Много се трудило момичето, за да заслужи къшея хляб и топлото кътче. От сутрин до вечер трябвало да мели жито за господарката си с ръчна мелница. А тая мелница била голяма и тежка. Но момичето не се отчайвало. Гледаш го — вече ръцете си не може да дигне от умора, а ще запее песничка — и работата пак тръгва. Една привечер момичето въртяло мелницата си на прага на хамбара. И за да стане на душата му по-весело, подхванало звучна песен.

В това време в двора влязъл един стар, много стар дядо и приседнал до него.

— Хубаво пееш, девойче — рекъл старецът, — но още по-хубаво работиш. Ще ми смелиш ли малко житце? Дадоха ми го добри хора, а няма кой да го смели.

— Защо да го не смеля? — отвърнало момичето. — Дай си, дядо, житото.

Старецът извадил от торбата си малка торбичка и изсипал житото в мелницата. Смляло го девойчето, а старецът отново помолил:

— Ще опечеш ли на бедния старец една питка?

— Добре, дядо, ще опека.

Изтичало момичето в къщи, замесило тесто, напалило пещта и опекло на стареца питка.

— Да ти е сладко! — казало.

— Ех, девойче — отвърнал старецът. — Сух хляб не минава през гърлото. Ще ми донесеш ли водица да пийна?

Взело момичето ведрото, изтичало до кладенеца, донесло вода на стареца и пак се заловило за работа. Старецът изял питката, пийнал вода и после рекъл:

— Благодаря ти, девойче, ти ми помогна. Може би и аз ще те зарадвам с нещо.

И старецът поровил в торбата си и извадил една синя кърпа.

— Ах, дядо — извикало момичето, — досега още не съм имала такава красива кърпа. Не зная само кога да я сложа. Та аз и в празник не смея да изляза навън.

— Ти не чакай празник — казал старецът. — Още тая нощ, като си лягаш, вържи я на главата си и си помисли какво най-много ти се иска да имаш на тоя свят.

Казал това бедният старец и си отишъл. А момичето свършило бързо работата си и веднага легнало в хамбара да спи. Забрадило се със синята кърпа и преди да затвори очи, помислило:

„Какво ли да си пожелаая? Ах, иска ми се поне насън да видя такава мелница, която сама мели жито!“

И какво станало? Присънил се на момичето чуден сън. Върви уж по някакъв дълъг път и редом с него тича едно куче. Върви, върви и гледа насреща му голям селски двор. Портите широко отворени, не се вижда жива душа. Влязло момичето вътре и застанало насред двора. Изведнаж чуло — някъде трака мелница. Момичето изтичало нататък и в празния хамбар, в най-тъмния ъгъл, намерило един голям шарен сандък. Капакът на сандъка бил плътно затворен, но вътре нещо тъй тракало, тъй скърцало, като че там се въртели бързо воденични камъни.

„Може това да е мелницата, която сама мели жито! — помислило си момичето. — Как да я занеса вкъщи?“

Опитало се да дигне сандъка, но къде ти! То не можело дори да го помръдне от мястото му.

Тогавя кучето залаяло силно и задърпало момичето за роклята към другия край на двора, право към голямата конюшня. В конюшната стоял един бял кон и преживял сено от яслите.

„Ами ако вържа коня за сандъка, дали няма да го отнесе?“ — рекло си девойчето.

Тъй и сторило. Намерило въже, извело коня от конюшната и го запрегнало в сандъка също като в каруца. А самото то седнало върху капака на сандъка, сложило до себе си кучето и извикало, като дръпнало въжето:

— Хайде, тръгвай!

И конят се понесъл. Ех, как препуснали те из пустия път. Вятърът засвирил в ушите на момичето. То и не забелязало кога стигнали вкъщи. Конят се втурнал право в хамбара, но сандъкът се закачил на прага. Момичето се разтърсило тъй силно, че синята кърпа паднала от главата му и... изведнаж всичко изчезнало: и конят, и чудният сандък, и дори старото им домашно куче. На сутринта момичето се събудило, спомнило си своя необикновен сън и си рекло: „Ах, колко жалко, че всичко туй беше само сън!“

После скочило от леглото и... извикало силно — пред него стоял чудният сандък!

„Още сега трябва да опитам дали го бива за работа“ — помислило девойчето.

То домъкнало до сандъка чувал с ечемик и хвърлило няколко шепи зърна в кръглия отвор на капака. И веднага в сандъка нещо се завъртяло, забумтяло, а отдолу през друг отвор се посипало брашно.

Ех, как се зарадвало момичето! То сипвало шепа по шепа зърна и си пеело весела песничка, а воденичните камъни в сандъка тихичко поскърцвали и сякаш му пригласяли. Не минал и час и чувалът с ечемика се изпразнил, но затова пък наблизко стоял друг чувал, догоре пълен с чисто и ситно смляно брашно.

Най-после момичето можело да си отдъхне! Чудната мелница сама работела за него. Наистина господарката веднага забелязала, че момичето се справя някак много бързо с работата си. Всеки ден тя започнала да прибавя по още един чувал зърно, но девойчето и не мислело да се оплаква. Колкото и да му давали и ечемик, и пшеница, и ръж — привечер всичко било готово. Господарката трябвало само да се радва, а тя не можела да си намери място от яд.

„Тук има нещо — мислела тя. — Сигурно някой помага на момичето!“

И ето че веднаж господарката се приближила дебнешком до хамбара и надникнала през една дупчица. Гледа — девойчето седи до големия сандък и хвърля шепа след шепа зърно, пее си песничка, а долу брашното само се сипе в чувала.

— Виж ти каква била работата! — промърморила господарката. Отде ли е намерило момичето тая чудесия! С такава мелница и аз сама бих смляла цяла кола зърно.

И още първия неделен ден тя повикала девойчето и му казала сладко-сладко:

— Защо ти, миличка, все в къщи седиш като стара бабичка? Я излез да се поразходиш с приятелки, нали днес е празник.

Момичето просто не повярвало на ушите си. Толкова години живяло у господарката — никога добра дума не било чуло. А сега господарката: заговорила с него като с родна дъщеря, позволила му дори да се поразходи.

Зарадвало се девойчето, постъкмило се и излязло навън. А господарката само това и чакала. Излязло момичето, а тя — към хамбара. Поискала да види какъв е тоя чуден работник, който не пие, не яде, а работа върши.

Господарката огледала сандъка от всички страни, забелязала кръглия отвор на капака и хвърлила в него няколко шепи зърно.

В сандъка нещо затракало, завъртяло се и долу се посипало брашно.

— Чудесно! — зарадвала се господарката. — Само че аз не съм слугинче, да се трудя тук цял ден. Ще изсипя наведнаж пълен чувал.

Тя домъкнала един грамаден чувал с овес и го изтърсила. В сандъка заскърцало, запращяло и воденичните камъни спрели.

— Ех, изглежда, че вътре нещо се е повредило, трябва да видя — рекла господарката и се опитала да дигне капака.

Но капакът не помръдвал. Господарката и с коляно го подпирала, и с рамо го натискала, а капакът не се помествал, като че бил закован за сандъка. Разсърдила се господарката, грабнала един голям железен лост, че като се развъртяла! Ударила веднаж — лостът отскочил като желязо, ударила втори път — трески се разхвърчали наоколо, ударила трети път — капакът скръцнал и отскочил нагоре. И от ковчегата лумнал пламък и като огнен език се извил чак до тавана. Господарката дори не успяла да се отдръпне. Огънят я обхванал от нозете до главата и тя изгоряла като стара къделя.

Когато момичето се върнало вечерта в къщи, никъде не могло да намери господарката. Само в хамбара пред сандъка лежала шепка пепел до лоста. А капакът на сандъка бил все тъй плътно затворен.

Господарката нямала нито мъж, нито деца и момичето останало да живее в нейната къща. То не обичало да седи със скръстени ръце, пък и имало добро сърце. Затова започнало да взема от съседките зърно и да го мели в своята мелница. Съседките не можели да се нахвалят с него. И скоро славата на доброто момиче и на неговата чудна мелница се разнесли из цялата околност.

След няколко години, когато момичето пораснало и станало красива девойка, за нея се оженил един добър, работлив момък от близкото село и двамата заживели сговорно и щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.